

STS de 21 d'octubre de 2014, recurs 336/2013

La resolució que finalitza el procediment disciplinari no pot elevar la sanció proposada en fase d'instrucció si no hi ha un nou tràmit d'audiència (accés al text de la sentència)

Un alt càrrec va ser sancionat per incompliment de la normativa sobre abstencions, tant de la *Ley 5/2006, de 10 de abril, de regulació de los conflictos de intereses de los miembros del Gobierno y de los Altos Cargos de la Administración General del Estado*, com de la *Ley 30/1992*. En concret, **se li imputava haver participat en procediments de contractació en què estava involucrada una empresa per a la qual havia treballat en els 2 anys anteriors**.

La instrucció del procediment sancionador va finalitzar amb la proposta d'inhabilitació per a càrrec públic per 5 anys, però a la resolució final es va elevar a 7 anys, sense més tràmits d'audiència. **El TS anul·la la sanció i declara que el període d'inhabilitació ha de ser de 5 anys**, argumentant el següent:

- **És obligatori donar audiència a l'interessat en cas d'agreuja la lesió que finalment s'imposi respecte de la proposada en fase d'instrucció** (de 5 a 7 anys d'inhabilitació). Hi ha molta jurisprudència del TS i del TC que ha delimitat aquesta obligació (amb cita abundant a la sentència).
- **La resolució va aportar una dada nova**, que no figurava a la proposta: **el fet que la conducta té repercussió en la imatge del càrrec públic**. No donar possibilitat de defensa davant l'esmentada circumstància agreujant és vital perquè el recurrent podria haver esgrimit, hipotèticament, que aquesta no procedeix, o bé haver plantejat que és inherent al tipus aplicat (d'acord amb l'Exposició de Motius de la *Ley 5/2006*). La manca d'audiència sobre aquesta causa va originar, doncs, indefensió.
- **Quan s'agreuja la sanció en una resolució respecte de la que es va proposar, s'ha de donar audiència per 4 motius**: per a la major efectivitat dels drets; perquè el retràs del procediment s'entén raonable; per la gravetat d'una modificació en perjudici de l'interessat; i pel perill que es buidi el principi de proporcionalitat, com a element de cabdal importància precisament quan canvia la graduació de la sanció.

Per la resta, desestima el altres motius del recurs. Així, els arts. 7.2 de la *Ley 5/2006* i 28.2.e) de la *Ley 30/1992*, regulen supòsits d'abstenció no incompatibles entre sí. **Els motius d'abstenció per als alts càrrecs regulats en la seva llei específica no esdevenen els únics que s'han d'observar**.

D'altra banda, **no es vulneren els principis del Dret administratiu sancionador**. La conducta de l'infractor és típica; no pot acceptar-se la tesi de l'error de prohibició, per la formació i responsabilitat de la persona sancionada; la conducta és culpable en no exigir-se un ànim deliberat d'infringir l'ordenament jurídic; i és punible, en estar prevista aquesta actuació com a molt greu, a la que correspon la sanció pertinent.

Finalment, **no s'infringeix el principi de proporcionalitat en la graduació de la sanció (7 anys) en una escala possible de 5 a 10 anys: en la resolució es va fixar en la seva meitat inferior** i el tipus no exigeix resultat lesiu perquè es tracta d'una infracció de mera activitat.